

кáжемъ, чи ѿ нѣи знáемъ, глѣдамы ѿ дѣ да го
 препáнемъ та да го ѿвезчѣстимъ : ѿ акò испáд-
 не на рацѣтѣ ни, ѿ! сз кòлка голѣма слá-
 дость бѣхме го направили да бѣга далѣчь ѿ
 насъ! ѿ нѣи сз голѣма рáдость, каквòто побѣ-
 дѣтели, дѣмамы : Такà! да познáе! да не дѣма
 чи смѣ нѣщо, ѿ нѣщо незнáемъ, но да поз-
 нáе, чи ѿ нѣи знáемъ. Нò щò происхòжда ѿ
 товà : Джáта са оумножáва, а ѿ истината далѣчь
 ѿ бѣгва : лжáта са вкоренѣла, а ѿ истината
 ѿзсáхнала. Илѣ пò добрѣ да речѣмъ, ѿ истин-
 нитѣ оучѣтели лѣшáли ѿ насъ, а лживитѣ
 сá оутемелѣли : ѿ защòто тѣи сáми са не-
 вѣжди, ѿшатъ ѿ нѣи да смѣ тѣмъ подòве-
 ни, за да ѿмъ лѣснѣ да нѣ лажатъ. Но кой
 са тѣи ; Человѣцы ѿ всàкаго чѣна ѿ вòзра-
 ста, който защòто ги глѣдамы чи ѿлѣ по
 прочѣтатъ ѿ по запѣсватъ, за товà ги ѿ-
 мамы чи сѣчко знáатъ ѿ развѣмѣватъ : Та-
 кѣва челòвѣцы са намѣратъ врѣтъ по градѣ-
 ща ѿ селà, който са придòвѣли ѿмѣ чи знá-
 атъ, ѿ ѿвнѣ а наипáче тáйнѣ предъ сѣчкитѣ
 фѣлософѣватъ ѿ богòслòватъ. Челòвѣцы,
 глагòлю, растлѣнни оумòмъ, ѿ неис-